ΕΤΟΣ Ι'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 14 Ἀπριλίου 1896 Ἀριθ. 439

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτης αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὸ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτης αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐντυπώσεις ἐκ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων. Ἐπιστολὴ Δ'. Ἡ ἀναγέννησίς μας. Οἱ Ἀμερικανοὶ Ἡμῖς Μέτλερ. Ἐξακολούθησις ἀγώνων. Ἡ ἀποθέωσις τοῦ Παρθενῶνος. — Τὸ Salon μας. — Καλῶς μᾶς ἦλθες (ὑπὸ δος Μαρίας Φιλιππίδου). — Ἡ ὑπὲρ τῶν ἀνιάτων καὶ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Φιλανθρωπικὴ Ἑορτή. — Κρητικά. — Ἀλληλογραφία. Συμβουλαί. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Δ'.

Καλή μου φίλη.

Ἤθελα διὰ μίαν στιγμὴν νὰ ἦτο δυνατὴ ἡ μετεμψύχωσις, ἵνα καὶ ἐγὼ δανεισθῶ τὴν μεγάλην ψυχὴν καὶ τὸ μέγα καλλιτεχνικὸν τοῦ Ὁμήρου τάλαντον καὶ σοὶ ζωγραφήσω τὸν ὡραιότερον ἀγῶνα, τὴν γραφικωτέραν τῶν ἀσκήσεων, ἣν ἐπενόησαν οἱ ἀρχαῖοι καὶ εἰς ἣν ὠφείλαμεν νὰ πρωτεύσωμεν, ὡς ἐπρωτεύσαμεν.

Μὴ μὲ νομίσῃς ἀκαταλόγιστον, ἐὰν παρ' ὅλα τὰ δοθέντα εἰς τὸν Ἀμερικανὸν δισκοβόλον βραβεῖα, ἐπιμένω νὰ ἰσχυρίζωμαι ὅτι ἡμεῖς ἐνικήσαμεν εἰς τὸν δίσκον. Ἀκολούθησέ με εἰς τὴν ἀτελῆ εἰκόνα, ἣν ἀτέχνως θὰ σοὶ σκιαγραφήσω καὶ ἔπειτα ἀποφάνεσαι.

Λοιπόν, ἐπεσκέφθης ποτὲ τὸ palazzo Massimi εἰς Ρώμην; Καὶ ἔτυχε νὰ πέσῃ πρὸ τῶν βλεμμάτων σου ὁ δισκοβόλος τοῦ Μύρωνος; Τί ἐθαύμασες ἐν αὐτῷ, τὴν ἄσκησιν ἢ τὴν τέχνην; Ὁ δίσκος εἶναι τὸ μόνον γύμνασμα, τὸ ὁποῖον δὲν σκοπεῖ τὴν ἄσκησιν κυρίως τῶν μυῶν, ἀλλ' ἰδίᾳ τὴν καλλιτεχνικὴν τοῦ σώματος διάπλασιν. Ὁ δισκοβόλος εἶναι πρῶτον καλλιτέχνης καὶ ἔπειτα γυμναστής. Ὀφείλει κατὰ τὴν ὑπερτάτην στιγμὴν τῆς ἱερᾶς συγκινήσεως τοῦ ἀγῶνος, ὄχι νὰ ἐντείνῃ τὴν προσοχήν του εἰς τὴν μυϊκὴν τῶν χειρῶν του δύναμιν, ἀλλὰ ἰδίᾳ εἰς τὰς καμπύλας, ἃς ὁ κορμὸς τοῦ σώματος θὰ διαγράψῃ κατὰ τὸ ῥῖμμα, εἰς τὴν κανονικὴν καὶ γραφικὴν τῶν ποδῶν ἀραίωσιν, εἰς τὴν ἐπίχαριν τῆς κεφαλῆς κλίσιν, εἰς τὴν πλαστικὴν τοῦ γόνατος καμπήν, εἰς τὴν ἁρμονικὴν τῶν βραχιόνων ἀνέγερσιν, εἰς τὴν ἐλλειψοειδῆ τῆς πλάτης ἐλαστικότητα, εἰς αὐτὴν τὴν γενικὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας, ὄχι μόνον τοῦ προσώπου, ἀλλὰ καὶ τοῦ σώματος.

Οἱ Ἕλληνες δισκοβόλοι ἀνεδείχθησαν εὐθὺς ἀπὸ τοῦ πρώτου ῥίμματος πρῶτοι. Οἱ ξένοι ἀπεσύρθησαν ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ἀτέχνως ἱστάμενοι καὶ ἀτεχνέστερον κυρτούμενοι, μᾶλλον ὡς ἐνεδρεύοντες κατ' ἀγνώστου ἐχθροῦ, ἢ ὡς ἀγωνιζόμενοι ὡραῖον καὶ τιμητικὸν ἀγῶνα. Ὁ Βερσῆς, μὲ τὸ θαυμάσιον παράστημά του καὶ τὴν τελείαν πλαστικὴν καλλονήν του, εἵλκυσεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὰ ἐνθουσιώδη, τὰ τρελλὰ τοῦ κοινοῦ χειροκροτήματα. Ὅλων τὰ βλέμματα ἐφαίνοντο ἐπιμόνως διασχίζοντα τὸ ἐκ λευκῆς μουσελίνης ἄχαρι λευκὸν περίβλημα, ἵνα θαυμάσωσι τὸν νέον τοῦτον ζωντανὸν τοῦ Φειδίου τύπον. Τὸ αἴσθημα τοῦ καλοῦ κατεπλημμύρει τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰς ψυχὰς ὅλων μας καὶ ἐὰν ἡ κοινὴ γνώμη ἠδύνατο νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς κρίσεως τῆς ἐπιτροπῆς, ὅλοι θὰ ἐπανελάμβανον τὸ τόσῳ διάσημον καταστὰν *ὁ καλὸς λαβέτω* μὲ τὴν μικρὰν σήμερον τοῦ γένους μεταβολήν.

Ἀλλ' ὅταν ἕτερος θαυμάσιος δισκοβόλος, ὁ Παρασκευόπουλος, ἔθεσεν ἐκτὸς μάχης ὅλους τοὺς ἄλλους, ὅταν τὰ ἐπανειλημμένα ῥίμματα αὐτοῦ ἀπετέλουν καὶ νέαν εἰκόνα ἑκάστοτε γραφικωτέραν καὶ τελειοτέραν, ὅταν ὁ μόνος ἐναπομείνας συναγωνιστής του Ἀμερικανὸς Γκάρετ, οὔτε κἂν ἠδύνατο νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει, τόσον ἀδεξίως καὶ ἀτέχνως ἔβαλλε, καὶ ἡ νίκη ἐθεωρεῖτο τελεία, αἴφνης παρὰ πάντα κανόνα καὶ

πᾶσαν προσδοκίαν ὁ Ἀμερικανός, προχωρῶν ἀπὸ τῆς θέσεώς του, βάλλει δύο ἑκατοστὰ μακρότερα καὶ ἡ νίκη κρίνεται ὑπὲρ αὐτοῦ. Καὶ οὕτω οἱ θαυμάσιοι δισκοβόλοι μας ἔμειναν δεύτεροι κατὰ τύπους, πρῶτοι ὅμως κατ' οὐσίαν, πρῶτοι κατὰ τὴν κρίσιν καὶ αὐτοῦ τοῦ νικητοῦ καὶ ὅλων τῶν ξένων, οἵτινες ὡμολόγουν, ὅτι ὅπου δήποτε ἄλλοῦ ἐτελοῦντο οἱ ἀγῶνες, νικητὴς θὰ ἐκρίνετο ὁ Παρασκευόπουλος.

Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἐθαύμασα τὴν ἀβρότητα καὶ εὐγένειαν τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ. Ἀπογοήτευσις πικρὰ ἐζωγραφήθη εἰς τὰ προσώπα ὅλων καὶ ὅμως οὐδεὶς ἠνέθη νὰ χειροκροτήσῃ τὸν Ἀμερικανόν. Δὲν ἐφαίνοντο λυπούμενοι, διότι ἐχάσαμεν τὸ πρῶτον βραβεῖον, ὅσον διότι οἱ κοίνοντες δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψει τὴν τέχνην καὶ τὴν ἀγαλματώδη γραφικότητα τῶν κινήσεων τοῦ Ἕλληνος δισκοβόλου. Ὅλον τὸ ἀθρόως ἐκεῖ συνωστισμένον πλῆθος, ὅλος ὁ ἀνάμικτος ἐκεῖνος λαὸς εἶχε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην μείζονα καὶ μᾶλλον σαφῆ ἰδέαν τῶν ὅρων τοῦ καλοῦ καὶ τῆς τέχνης ἐν τῇ ἀσκήσει, ἢ αὐτοὶ οἱ εἰδήμονες κριταί. Καὶ ἠκούσθη ὅπισθέν μας ἁπλοῦς τις ἄνθρωπος λέγων :—Αὐτοὶ οἱ Φράγγοι μόνον τὰ μεγάλα *κατὰ* θαυμάζουν· ὑπονοῶν τοὺς ξένους κριτάς, πρὸ τῆς γνώμης τῶν ὁποίων οἱ ἰδικοί μας ἐξ ἀβρότητος ὑπεχώρουν πάντοτε. Καὶ ἄλλος, συμπληρῶν τὴν ἰδέαν του: — Μὰ βέβαια μήπως αὐτοὶ ἔχουν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους ;

Τώρα σὲ προκαλῶ, καλή μου φίλη, νὰ μοῦ φέρῃς ἓν κἂν παράδειγμα ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ τῆς Γαλλίας, ἢ μᾶλλον τῶν Παρισίων, ὅστις θὰ ἠδύνατο νὰ φέρῃ τοιαύτην εὐγενῆ καὶ μεγάλην καὶ θαυμασίαν ἐν τῇ συντομίᾳ της κρίσιν περὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος λαῶν, στερουμένων τῆς καλλιτεχνικῆς κληρονομίας μας. Οὔτε ὁ Κάϊος Μάριος, ὁ διὰ δύο λέξεών του χαρακτηρίσας τὸ μεγαλεῖον καὶ ἑαυτοῦ καὶ τῆς Καρχηδόνος, δὲν ὑπῆρξε λακωνικώτερος καὶ μεγαλοπρεπέστερος εἰς τὴν θαυμασίαν ἐκείνην ἀπάντησίν του. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσχημάτισα τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἀληθῶς ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ φυλὴ συνεχίζεται ἐν τῇ παρούσῃ γενεᾷ καὶ ὅτι τὰ κληρονομηθέντα ἔνστικτα τῶν ἀρχαίων ἀναπληροῦν τὴν μόρφωσιν καὶ ὅλας τὰς ἐλλείψεις τοῦ παρόντος.

Ἡ ἀναγέννησίς μας

Συγκεκινημένη, γοητευμένη, εὐτυχὴς ἀπηρχόμην τοῦ Σταδίου, αἰσθανομένη ἐν ἐμοὶ ἓν νέον αἴσθημα αὐτοπεποιθήσεως, αὐτοηρωϊσμοῦ. Καὶ ἐστάθην ἐκεῖ κάτω πρὸ τῶν προπυλαίων τοῦ Σταδίου καὶ ἀνέβλεψα πρὸς τοὺς κενουμένους ἤδη καὶ ἀνακτῶντας τὴν παρθενικὴν λευκότητά των εὐρεῖς καὶ γιγαντείους κόλπους του καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι ὅλαι καὶ ὅλοι οἱ ἐξερχόμενοι ἐφέρομεν ἐπὶ τοῦ μετώπου ἀκτινωτὸν μεγαλεῖου, περιεβαλλόμεθα ὑπὸ αἴγλης νέου φωτός, νέας ζωῆς. Μοὶ ἐφάνη ἡ ἀπέραντος ἐκείνη λεκάνη τοῦ λευκοῦ καὶ ἁπαλὰ ἐπὶ τῶν κλιτύων τῶν πέριξ λόφων ἐξηπλωμένου μαρμαρίνου κολοσσοῦ, ὡς ἀναπαριστῶσα νέαν κολυμβήθραν πίστεως, εἰς ἣν πάντες καὶ πᾶσαι ἀπεξεδύθημεν κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, τὸν ἄνθρωπον τῶν ξένων πιθηκισμῶν καὶ διδαγμάτων, τῶν ξένων παραδόσεων, τῶν ξένων ἀρχῶν, τῶν ξένων ἰδεῶν, τῶν ξένων γλωσσῶν, τῶν ξένων ἠθῶν καὶ ἐθίμων καὶ τῆς ξένης ζωῆς. Μοὶ ἐφάνη ὅτι τὸ ἀναστηθὲν ἐκεῖνο μετὰ δύο χιλιετηρίδων παρέλευσιν Στάδιον τῆς Τιμῆς ἀπεκάλυψεν εἰς τοὺς τυφλοὺς ὀφθαλμούς μας, εἰς τὴν τυφλὴν καρδίαν μας, εἰς τὴν τυφλὴν ψυχήν μας, τὸ μυστήριον τοῦ μεγαλείου τῶν προγόνων μας καὶ διὰ θαυματουργοῦ δυνάμεως διέγραψεν ἐν μιᾷ στιγμῇ ὁλόκληρον ἑβδομηκονταετῆ βίον, ἵνα συνεχίσῃ, ἵνα συνδέσῃ ἀδιαρρήκτως τὸ μέγα παρελθὸν πρὸς τὸ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἐγκαινιαζόμενον μέγα μέλλον.

Καὶ ἀνεγεννήθη ἡ πίστις μας καὶ ἐξήφθη ὁ φανατισμός μας καὶ ἐκεντήθη ἡ φιλοτιμία μας καὶ ἐκεντρίσθη ἡ διάνοιά μας καὶ ἀνεπτερώθησαν οἱ πόθοι μας, καὶ ἡ ἐλπίς, ἡ μεγάλη αὕτη τῆς ζωῆς καὶ τῶν θαυμάτων κινητήριος δύναμις, ἀνεπέτασσε καὶ πάλιν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τὸ μαγικὸν καλειδοσκόπιόν της, οὗ αἱ ἀπείρως ἐναλλασσόμεναι φωτειναὶ εἰκόνες ἀποτελοῦν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης τὸ ὡραῖον καὶ γοητευτικὸν πρόγραμμα τῆς ζωῆς μας ὡς ἔθνους καὶ ὡς λαοῦ.

Ὅλαι καὶ ὅλοι μας, οἱ μέχρι τῆς χθὲς καὶ παρὰ τῶν ξένων καὶ παρὰ ἑαυτῶν θεωρούμενοι νάνοι, ἐξήλθομεν τῆς κολυμβήθρας ἐκείνης γίγαντες, μὴ ἀναγνωρίζοντες ἑαυτούς, μὴ ἀναγνωριζόμενοι παρὰ τῶν μέχρι τῆς χθὲς αὐστηρῶν κριτῶν μας. Οἱ ἀσκηθέντες μῦς τῶν ἀθλητῶν μας, τὰ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀναδειχθέντα ὑπέροχα κοθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην ἐκείνων σώματα – διότι ἐρχόμεθα πρῶτοι νικηταὶ μεταξὺ τῶν Εὐρωπαίων—ἐπλήρωσαν τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ Σταδίου ἀπὸ τόσον ἠλεκτρισμόν, ὥστε ἐκ τοῦ σθένους καὶ τῆς ἀντοχῆς ἐκείνων νὰ μεταγγισθῇ καὶ εἰς τὰς ἰδικάς μας ψυχὰς καὶ εἰς τὰ ἰδικά μας σώματα ὁ ἀνδρισμός, ἡ πρὸς τὴν ἰδίαν φυσικὴν ὑπεροχὴν αὐτοπεποίθησις.

Ἔπειτα τὸ κάλλος τῶν ἀθλητῶν μας, ἡ θαυμασία σωματικὴ κανονικότης των, ἀπέδειξαν ὅτι οἱ αἰῶνες μόνον τὸ ἔνδυμα τοῦ Ἕλληνος παρήλλαξαν, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν ἐπὶ ὅλων τῶν ἄλλων φυλῶν φυσικὴν ὑπεροχήν του.

Κάπου νομίζομεν εἶπεν ὁ Taine, ὅτι ἵνα ἐνδύσῃ τις μὲ νέου σχήματος ἔνδυμα τὸν ἄνθρωπον, ἀνάγκη νὰ μεταβάλῃ καὶ ἀναπλάσῃ καὶ τὸ σῶμά του. Ἡ θεωρία αὐτὴ μόνον εἰς τὴν ἰδικήν μας φυλὴν δὲν ἐφαρμόζεται. Ἐὰν δ' ὁ Taine εὑρίσκετο εἰς τὸ Στάδιον, κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἀγώνων, θὰ ἀνωμολόγει ἀναντιρρήτως ἑαυτὸν ἀπατηθέντα.

Ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, τὰς ὁποίας τὸ καλὸν συγκινεῖ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, ἡμεῖς αἱ μητέρες, αἱ διαπλάττουσαι τὰ ὡραῖα καὶ πλαστικὰ αὐτὰ τῶν ἀνδρῶν σώματα, αἱ μὲ τὸ αἷμά μας ποτίζουσαι τὰς ὡς ἐξ ἐλαφαντόδοντος τορνευτὰς ἐκείνας σάρκας, αἱ εἰς τὰ τέκνα μας ἐμπνεύσασαι τὸ βαθὺ τῆς φιλοπατρίας καὶ φιλοτιμίας αἴσθημα, δι' οὗ ἐθαυματούργησαν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ἡμεῖς ἐξήλθομεν τοῦ Σταδίου τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὑπὲρ πάντας ὑπερήφανοι, ὑπὲρ πάντας εὐτυχεῖς. Ἡμεῖς, αἱ μὴ κατελθοῦσαι εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς, ἤραμεν τὸν μεγαλείτερον θρίαμβον, ἀφοῦ ἐκινήσαμεν ὑπὲρ τῶν τέκνων μας τὸν θυμασμὸν τοῦ κόσμου.

Οἱ Ἀμερικανοί.

Ἐνθυμεῖσαι, φίλη μου, ποσάκις μὲ ὠνόμασες ὑπερβολικήν, λαμβάνουσα ἀφορμὴν ἐκ τῶν περιγραφῶν, ἃς ἐδημοσίευσα περὶ Ἀμερικῆς μετὰ τὴν ἐκεῖθεν ἐπιστροφήν μου. Καὶ δὲν ἦσο βεβαίως ἡ μόνη, ἥτις ὑπέθετες ὅτι εἰς τὰς ἐνθουσιώδεις περὶ Ἀμερικανῶν κρίσεις μου ἐνείχετο κατὰ μέγα μέρος καὶ ἡ πολὺ ζωηρὰ καὶ μὲ μεγενθυτικὸν φακὸν τὰ πράγματα ἀναπαριστῶσα φαντασία μου. Οὐδὲν, ὡς ἐνθυμοῦμαι, εἶχον γράψει τότε περὶ σωματικῶν ἀσκήσεων τῶν ἀνδρῶν, ἐν γένει ὅμως ἀδιστάκτως εἶχον ἀποφανθῆ, ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ἀκολουθοῦν κατὰ βῆμα τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας, χωρὶς κατ' ἐλάχιστον νὰ ἐπηρεάζωνται ἀπὸ τὰς μεσαιωνικὰς παραδόσεις, αἵτινες ὠπισθοδρόμησαν τὴν Εὐρώπην καὶ κατερειποῦν ὁσημέραι τὸ γηραιὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ οἰκοδόμημα.

Τὰ πράγματα ἀφ' ἑαυτῶν πιστοποιοῦν σήμερον τὴν γνώμην μου ἐκείνην. Οἱ Ἀμερικανοί, ἡ νέα αὐτὴ φυλὴ κόσμου νέου, οἱ χωρὶς ἱστορίαν σχεδὸν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς σκοτεινὸν μεσαίωνα, ὕψωσαν τὴν ἀστερόεσσαν σημαίαν των πρώτην ἐπὶ τοῦ Σταδίου μας καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐτάχθησαν ὅλαι αἱ λοιπαί, εἰς βαθμίδα ὑποδεεστέραν ἐκείνης. Εἶναι μεγάλη ἡ εἰρηνικὴ νίκη, ἣν ὁ λαὸς αὐτὸς κατήγαγεν ἐπὶ τῆς αἰῶνας ὅλους προόδου καὶ πολιτισμοῦ ἀριθμούσης Εὐρώπης. Καὶ φοβοῦμαι ὅτι δὲν εἶναι οὔτε ἡ μόνη, οὔτε ἡ πρώτη.

Αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι πέραν τῶν ὠκεανῶν σήμερον τελειοποιοῦνται καὶ τὸ πρακτικὸν τῶν Ἀμερικανῶν πνεῦμα χρησιμοποιεῖ θαυμασίως ὅ,τι αἰώνων ὅλων ἐπιστημονικὴ ἐν Εὐρώπῃ ἐργασία ἔφερεν εἰς φῶς. Οἱ Εὐρωπαῖοι ἐφευρίσκουν καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ἐφαρμόζουν, ἁπλοποιοῦν, τελειοποιοῦν. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ Ρέντγεν ἐδέησε νὰ λάβουν τὸ βάπτισμα τοῦ ἀμερικανικοῦ πρακτικοῦ πνεύματος, ἵνα μεταβληθοῦν εἰς τόσα θανατηφόρα βέλη κατὰ τῆς φθίσεως καὶ τοῦ τύφου καὶ τῆς διφθερίτιδος.

Καὶ ἡ ἐπῳδὸς καὶ τὸ συμπέρασμα : Ἡ Ἀμερικανικὴ φυλὴ εἶναι ἡ πρωτοστατοῦσα σήμερον ἐν τῇ ὁδῷ τῆς προόδου, εἶναι ἡ σημαιοφόρος ἐν τῇ μεγάλῃ τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐθνῶν τοῦ κόσμου σύμπαντος σταδιοδρομίᾳ. Ὀφείλει δὲ τὴν νίκην της αὐτὴν ὄχι εἰς κλιματολογικὰς περιστάσεις καὶ συνθήκας, ὄχι εἰς τὴν σφριγηλὴν νεότητα καὶ ἀκμήν της, ὡς φυλῆς χθεσινῆς, ἀλλ' εἰς τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἐκεῖ συνεργασίαν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός, εἰς τὴν ἔγκαιρον καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς χρησιμοποίησιν τοῦ ἑτέρου ἡμίσεως τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦ μεγάλου τούτου καὶ ἀνεκμεταλλεύτου παράγοντος, τὸν ὁποῖον ἡ Εὐρώπη μετέβαλεν ἀπὸ ἀνθρωπίνου δημιουργήματος εἰς πλαγγονοειδὲς ἄθυρμα, συντελέσαν εἰς τὴν ἐξασθένησιν καὶ τὸν ἐκφυλισμὸν τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν.

Ἡ μὶς Μπέτλερ

Ἠδύναντο βεβαίως αἱ ἐν Βοστώνῃ τῆς Ἀμερικῆς ἐφημερίδες νὰ ἀποστείλουν ἐνταῦθα, ὡς ὅλαι αἱ εὐρωπαϊκαί, ἄνδρα συντάκτην, ἵνα ἀντιπροσωπεύσῃ αὐτάς. Τὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο καὶ ἁπλούστερον καὶ ὀλιγώτερον δαπανηρόν. Καὶ ὅμως γυνὴ δημοσιογράφος ἡ μὶς Μπέτλερ διέσχισεν ὠκεανοὺς καὶ χέρσους, ἵνα ἐπισήμως ἀντιπροσωπεύσῃ τὸν ἀμερικανικὸν τύπον.

Ἡ μὶς Μπέτλερ δὲν εἶναι μόνον δημοσιογράφος, εἶναι καὶ συγγραφεύς. Γυνὴ ὑπερτάτης ἀναπτύξεως, συνδυάζουσα εἰς τὴν ἐξιδιασμένην τῶν τρόπων λεπτότητα αἰσθήματα εὐγενῆ καὶ ὡραῖα καὶ χαρακτῆρα ἀδαμάντινον, ἀντιπροσωπεύει ὄχι μόνον τὸν ἀμερικανικὸν τύπον ὑπὸ ἔποψιν, οὕτως εἰπεῖν, ἐπαγγελματικήν, ἀλλ' ἰδίᾳ ὑπὸ ἔποψιν εὐγενείας, λεπτότητος πνεύματος καὶ διαυγοῦς τοῦ καλοῦ ἀντιλήψεως, ἣν μόνον εἰς τὰς Ἀμερικανίδας γυναῖκας ἀπαντᾷ τις εἰς μέγιστον βαθμὸν ἀνεπτυγμένας.

Ἡ μὶς Μπέτλερ δὲν εἶδε μόνον τοὺς ἀγῶνας, εἶδε τὴν Ἑλλάδα, ὑπὸ τὴν κυρίαν τῆς λέξεως σημασίαν. Ἐπεσκέφθη πάντας τοὺς βωμοὺς τῆς ἀρχαίας Τέχνης, ἐπεσκέφθη καὶ ἐμελέτησε πᾶν σύγχρονον μνημεῖον, μαρτυροῦν τὸν βαθμὸν τῆς προόδου καὶ τῆς συγχρόνου ἀναπτύξεώς μας, ἐμελέτησεν ὅσον ἠδύνατο τὸν σύγχρονον βίον μας, μεταξὺ τῶν πρώτων ξένων ἐλθοῦσα καὶ τελευταία σήμερον μόλις ἀποχαιρετῶσα τὴν πόλιν μας, καὶ ἀπέστειλεν ἤδη εἰς Ἀμερικὴν ἀνταποκρίσεις, πλήρεις, σαφεῖς, ἀληθεῖς, εἰλικρινεῖς, ὁμοίας τῶν ὁποίων ἀμφιβάλλω ἄν τις τῶν Εὐρωπαίων δημοσιογράφων ἔγραψεν, οὔτε ἴσως ἐθεώρησεν ἄξιον λόγου νὰ γράψῃ.

Καὶ αἱ ἀνταποκρίσεις αὐταὶ θὰ ἔχουν ἤδη ἀναδημοσιευθῆ εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας τοῦ Νέου Κόσμου, ἐνῷ ἐν Εὐρώπῃ θὰ συζητοῦν ἀκόμη περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ χωρίου τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, ἐξ οὗ κατάγεται ὁ δρομεὺς τοῦ Μαραθῶνος, τόσον ὁ ἐπίσημος τύπος τῆς Γερμανίας ἀντεπροσωπεύετο περιφανῶς εἰς τοὺς ἀγῶνάς μας. Ἐνῷ δὲ οἱ Ἀμερικανοί, μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτοὺς ἄδολον εἰλικρίνειαν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἀπὸ τοῦδε ἐμόρφωσαν καὶ ἐσχημάτισαν πλήρη ἰδέαν περί τε τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος, τοῦ ὑπὸ τόσον αἰσίους οἰωνοὺς ἐγκαινιάσαντος τὴν νέαν περίοδον τοῦ ἐθνικοῦ αὐτοῦ βίου συγχρόνου Ἑλληνισμοῦ, τινὲς τῶν Εὐρωπαίων ἀνταποκριτῶν, εἰς τὰς περὶ τῶν ἀγώνων κρίσεις των, θὰ λέγουν, λησμονοῦντες τὴν θέσιν, ἣν ἡ σημαία των εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ τοῦ Σταδίου καὶ ἀναμιγνύοντες τὴν μελάνην των μετὰ χολῆς, ὅτι οἱ Ἕλληνες παρηγορροῦνται διὰ τὰς ἥττας των, ἐνῷ αὐτοὶ διακρίνονται καὶ πάλιν μεταξὺ τῶν ἀθλητικωτέρων λαῶν τῆς γῆς.

Ἰδοὺ πῶς γράφουν οἱ ἄνδρες καὶ πῶς αἱ γυναῖκες. Ἰδοὺ πῶς προκόπτουν οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ πῶς σκοντάπτουν καὶ ὀπισθοδρομοῦν οἱ Εὐρωπαῖοι. Ἐκεῖνοι μὲ τὸν φωτεινὸν τῆς τῆς ἀληθείας καὶ εὐθύτητος φανόν, χωρὶς προσωπικὰς μικροφιλοτιμίας, χωρὶς τὸν ὑπερφίαλον ἐγωϊσμὸν καὶ τὴν ἀσύγγνωστον οἴησιν καὶ τὴν ἀπὸ σκοποῦ ὑποτίμησιν τῶν ἄλλων ἀποδίδουν πιστῶς τὰ πράγματα, εἰκονίζουν δι' ἁβρᾶς γυναικείας χειρὸς τὴν ἀληθῆ ὑπεροχήν μας ἐν ταῖς σωματικαῖς ἀσκήσεσι, τὴν θαυμασίαν τῶν ἀγώνων διοργάνωσιν, τὴν τελείαν ἐν πᾶσι διεξαγωγὴν αὐτῶν.

Οὗτοι, οἱ διατυμπανίζοντες τὰς προόδους των καὶ ἐξαίροντες τὸν πολιτισμόν των, ἔσπευσαν ἀπὸ τῶν πρώτων ἀνταποκρίσεών των, χωρὶς τοὐλάχιστον νὰ ἀναμείνωσι τὰ ἀποτελέσματα, νὰ ὑποτιμήσουν τὴν ἀξίαν μας, νὰ ἀπογοητεύσουν καὶ πικράνουν ἐκείνους, οἵτινες τοιαύτην τοῖς παρέσχον φιλοξενίαν καὶ εἰς τοὺς προγόνους, τῶν ὁποίων ὀφείλουν τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν πρόοδόν των.

«*Ἡ Ἑλλὰς νικᾷ τὴν Εὐρώπην καὶ ἡμεῖς τὴν ὑφήλιον*». Ἰδοὺ τὸ λακωνικὸν τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον τὴν πρώτην ἡμέραν διεβιβάσθη εἰς τὸν Ἀμερικανικὸν τύπον. Ἦτο ἡ ἀλήθεια, εὐγλωττοτάτη ἐν τῇ συντομίᾳ της. θαυμασία ἐν τῇ ἀκριβείᾳ της. Ὁ ἀληθῶς ὑπέροχος, ὁ ἀληθῶς πολιτισμένος σέβεται πάντοτε τὴν ἀλήθειαν. Ἐκ τῶν ὑστέρων δ' ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ Ἑλλὰς μὲ τοὺς δέκα ἀριστεῖς της καὶ τὸν δρομέα τοῦ Μαραθῶνος ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ, ὄχι μόνον τὴν Εὐρώπην ἀφίνει ὀπίσω, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν Ἀμερικήν, ἐν θαυμαστῇ

ἰσότητι, ἰσόπαλος καὶ ἰσοδύναμος βαδίζει ἐν τῷ πεδίῳ τῆς τιμῆς αὐτῆς.

Ἐξακολούθησις ἀγώνων

Τὰς νίκας τῶν Ἀμερικανῶν μόλις διακόπτει καὶ ὄχι ἐν τῷ Σταδίῳ, ἀλλ' ἐν τῇ κυκλοτερεῖ αἰθούσῃ τοῦ Ζαππείου Μεγάρου ἡ ἐν τῇ ξιφασκίᾳ νίκη μεταξὺ τῶν φιλάθλων τοῦ Γάλλου κ. Gravelotte καὶ μεταξὺ τῶν διδασκάλων κ. Peronnet, διασήμου καθηγητοῦ τῆς ξιφασκίας καὶ τοῦ νεαροῦ Ἕλληνος Λέοντος Πύργου, ὅστις καὶ ἀνεδείχθη νικητής. Τέλος πάντων ἔχομεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἀνυπόμονοι μίαν νίκην. Ἔχομεν καὶ ἡμεῖς ἐξασφαλίσει ἕνα κλάδον κοτίνου. Καὶ εἰς ἀγώνισμα ἀνδροπρεπὲς, εἰς ἀγώνισμα λαοῦ, προωρισμένου νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ξῖφός του, νὰ ἀγωνισθῇ δι' αὐτοῦ, ἐὰν θέλῃ νὰ ζήσῃ.

Ὅλων τὰ μέτωπα εἶναι σήμερον αἰθριώτερα, ὅλων αἱ καρδίαι ἀρχίζουν καὶ πάλιν νὰ πτερυγίζουν πτερύγισμα ἐλπίδος καὶ χαρᾶς. Ὁ ὡραῖος ἐκεῖνος Ἕλλην ἔφηβος, ὁ νικῶν ἄνδρα ρωμαλέον καὶ δεινὸν ξιφιστήν, δίδει ἐν μικρῷ τὴν εἰκόνα νέου ἐν τῷ πρώτῳ σταδίῳ του εὑρισκομένου ἔθνους, νικῶντος ἀντιμέτωπον ἀκμαῖον καὶ πολὺ ἰσχυρότερον του. Καὶ οὕτω ἐκ μιᾶς νίκης εἰρηνικῆς δύο ἀνδρῶν ἐπὶ εἰρηνικοῦ ἐδάφους ἀναθρώσκει μία ἰδέα, ἐν ὄνειρον, μία ἐλπὶς νικῶν μεγάλων, ὧν τόσον διψῶμεν ὅλοι ἡμεῖς, οἱ εἰς ἀλλεπαλλήλους ἡρωϊκὰς νίκας ὀφείλοντες τὴν ὕπαρξίν μας.

Τί ἂν ἐχάσαμεν τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἰς τὴν σφαιροβολίαν καὶ τὴν ἄρσιν τῶν βαρῶν! Ἡ ἧττά μας τόσον ὀλίγον ἀπεῖχε τῆς νίκης, ὥστε ἐπὶ πολὺ καὶ αὐτὸς ὁ νικητὴς τῆς σφαίρας Ἀμερικανὸς Γκάρρετ ἐνόμιζε τὸν μόνον ἐναπομείναντα συναγωνιστὴν του Ἕλληνα Γοῦσκον, νικητὴν καὶ τὸ Στάδιον ὅλον ἔφρισσε καὶ ἀντήχει ὑπὸ ἐξάλλου ἐνθουσιασμοῦ.

Ἡ ἀποθέωσις τοῦ Παρθενῶνος.

Ὁ τίτλος αὐτὸς θὰ σοὶ φανῇ παράδοξος, καλή μου φίλη, ἀφοῦ μέχρι τοῦδε ἔμψυχα μόνον ὄντα ἐπεκράτησε νὰ ἀποθεώνωνται καὶ ταῦτα πολὺ ἐξέχοντα τῶν κοινῶν θνητῶν. Ἀλλ' εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, εἰξεύρεις σὺ γίγαντά τινα μεταξὺ τῶν ἡρώων καὶ ἡμιθέων τοῦ κόσμου, δυνάμενον νὰ ἀναμετρηθῇ πρὸς τὸν ἀγήρων καὶ ἀθάνατον κολοσσὸν τοῦ Παρθενῶνος μας; Εἰξεύρεις σὺ καὶ δύνασαι νὰ μοὶ ὀνομάσῃς ἔστω καὶ ἕνα ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης ἄνδρα, ὅστις νὰ ἔχῃ μεγαλειτέραν ψυχὴν τοῦ ἀψύχου αὐτοῦ γενεᾶς γιγάντων οἰκοδομήματος; Εἰξεύρεις νὰ ἕζησέ τις τόσον, ὅσον αὐτός; Νὰ συνεκίνησε πλείονας τούτου καρδίας; Νὰ ἐνέπνευσε μείζονα ἀριθμὸν ὑπερόχων νόων; Νὰ ἔδωκεν ὡραιοτέρας πτέρυγας εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν τῶν ποιητῶν φαντασίαν; Νὰ ἀποτελῇ ἀκόμη, μετὰ χιλιάδας διαρρευσάντων ἐτῶν τὸ σέμνωμα, τὴν τιμήν, τὸ προσκύνημα τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος;

Ὁ τίτλος μου λοιπὸν ἔχει τὴν θέσιν του. Κατ' ἐμὲ μάλιστα ὁ Παρθενών, ὑψούμενος ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βράχου μας μεταξὺ τοῦ ἀχανοῦς κυανοῦ ἐκ τῶν ἄνω καὶ τοῦ ἀχανοῦς πρασινολεύκου ἐκ τῶν κάτω, εὑρίσκεται ἐν διαρκεῖ ἀποθεώσει. Ἀπὸ τῶν κάτω θεώμενος σοὶ δίδει πάντοτε τὴν ἰδέαν φανταστικοῦ ἐξώστου τοῦ θολωτοῦ τῶν οὐρανῶν στερεώματος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου θεοὶ μόνον κατοπτεύουσι τὴν γῆν.

Ἀλλ' ἡ χθεσινὴ ἀποθέωσίς του ἦτο ὅλως διάφορος. Ἦτο ἀποθέωσις τεχνητή, διοργανωθεῖσα ὑπὸ τοῦ διαπρεπεστέρου τῶν καθηγητῶν μας ἐν ταῖς φυσικομαθηματικαῖς ἐπιστήμαις κ. Α. Χρηστομάνου καὶ ἀνταξίᾳ ἀληθῶς τοῦ μεγαλείου τοῦ Παρθενῶνος. Ἡ νύξ ἦτο πυκνή, σκοτεινή, ἀσέληνος, μαύρη τέλος νύξ. Καὶ ἡ φύσις αὐτὴ ἔκρυπτε, νομίζεις, ἐπίτηδες τοὺς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἀνηρτημένους μυριοπληθεῖς φανούς της, ἵνα ἡ ἐκ τῶν κάτω αἴγλη προσδώσῃ εἰς τὸν ἀποθεούμενον γίγαντα ἐπιβλητικώτερον μεγαλεῖον.

Δὲν εἴχομεν ἔτι ἐγερθῇ τῆς τραπέζης, ἐν ᾗ συνεγευματίζομεν μετὰ φίλων ἀθλητῶν καὶ συναδέλφων ξένων δημοσιογράφων, ὅταν ἤρχισε νὰ αἰθριᾷ ὁ οὐρανὸς καὶ τολύπαι χρυσοκύανοι νὰ σχηματίζωσι τὴν αἰωρουμένην ἐκείνην φωτοθάλασσαν, ἐν ᾗ μετ' ὀλίγον θὰ ἔπλεεν ὁ ναὸς τῆς Παρθένου. Ἐλησμόνησα πᾶσαν ἐθιμοτυπίαν, ἐλησμόνησα ὅτι ἐφιλοξένουν τὸν εὐγενέστερον ἴσως ἐκ τῶν ξένων ἀντιπροσώπων τοῦ τύπου, τὸν συντάκτην τοῦ Figaro κ. Hugues Le Roux. Δὲν ἀφῆκα νὰ μὲ μεθύσουν οὔτε αἱ πλήρεις γαλατικοῦ πνεύματος καὶ μουσικῆς ἁρμονίας προπόσεις, οὔτε ὁ καμπανίτης, οὔτε αἱ ὑπὲρ τῶν Ἑλληνίδων ἐνθουσιώδεις κρίσεις. Κύριοι, ἐπρότεινα, σπονδαὶ ἀληθεῖς τελοῦνται κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βράχου τῆς Ἀκροπόλεως. Τὸ ἱερὸν πῦρ καταυγάζει ἤδη τὸν αἰθέρα, δὲν ἐπιτρέπεται δὲ εἰς ἀνθρώπους μετασχόντας τῆς ἐν τῷ Σταδίῳ σήμερον εἰρηνικῆς τῶν λαῶν νίκης, νὰ στερηθοῦν τοῦ θαυμασίου θεάματος τῆς ὡραίας τελετῆς, ἥτις τελεῖται ἐκεῖ ἐπάνω κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην. Ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη εὐγνωμονοῦσα στεφανόνει τὴν ἐσπέραν ταύτην, διὰ θαυμασίας φωτοστεφάνης, τὸν βωμὸν τῆς θεᾶς, ἐξ ἧς ἀνεπέμφθη πᾶν φῶς, πᾶσα πρόοδος. Κύριοι, ὅσοι ἐξ ἡμῶν ἐπιθυμοῦν νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὴν ὡραίαν ταύτην ἑορτήν, ἂς μὲ ἀκολουθήσουν.

Ἐννοεῖς, φίλη μου, ὅτι ἡ πρότασίς μου ἐγένετο δεκτὴ μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Τὸ νὰ θέσωμεν τὰς πίλους μας εἰς τὰς κεφαλάς μας καὶ νὰ ριφθῶμεν ἐντὸς ἁμαξῶν ἦτο ζήτημα δευτερολέπτων μόνον. Ἀπὸ τῆς ὑπὸ τὸ Ἀστεροσκοπεῖον μακρᾶς ὁδοῦ, ἥτις φέρει πρὸς τὸ Θησεῖον, τὸ θέαμα ἦτο ὑπερφυσικῶς φανταστικὸν καὶ ἐξόχως μεγαλοπρεπές. Ἐνόμιζες ὅτι νέφη ὅλα ἐν συνδυασμῷ τῆς πλουσίας κλίμακος τῶν χρωμάτων ὅλων μετὰ τῶν ποικίλων τόνων καὶ ἐναλλαγῶν αὐτῆς, ὁτὲ μὲν χρυσοκύανα, ἄλλοτε δ' ἰόχρυσα καὶ ἄλλοτε χρυσέρυθρα ἀπετέλουν ἐν θυμάσιον ὑπόβαθρον, μίαν διαυγῆ φωτοσφαιραν ἐν ᾗ ἔπλεε μεγαλοπρεπῶς, ὡς ἡ ἁγία τῆς ἀρχαίας Τέχνης μας καὶ τῆς ἀρχαίας δόξης μας κιβωτός, τὸ κιονοπλοίσιον τοῦ Παρθενῶνος.

Ὅλοι μας ἐτηροῦμεν σιγὴν εὐγλωττοτέραν παντὸς λόγου, παντὸς ἐπιφωνήματος. Καὶ νομίζω ὅτι, ὡς ἐγώ, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἴμεθα περισσότερον εἰδωλολάτραι ἢ χριστιανοί. Ἐγὼ τοὐλάχιστον, ἐὰν εἶχον τὴν δύναμιν νὰ προσευχηθῶ, θὰ προσηυχόμην πρὸς τοὺς θεούς, οἵτινες τοιαῦτα ἐνέπνευσαν ἔργα, ἀθανατώτερα καὶ τῆς ἰδικῆς των ἀθανασίας.

Καὶ ὅταν βαθμηδὸν τὸ φωτεινὸν ἐκεῖ ἐπάνω ἀκτινωτὸν ἤρχισε νὰ ὠχριᾷ καὶ νὰ θαμβοῦται καὶ οἱ κίονες τοῦ Παρθενῶνος, εἰς οὓς ὁ χρόνος παρέδωκε τὴν στίλβουσαν τοῦ χρυσοῦ λαμπηδόνα, νὰ διαγράφωνται λεπτοί, πλήρεις ἁρμονικῆς χάριτος καὶ γραφικοῦ μεγαλείου, χρυσότεροι τοῦ φωτὸς καὶ λαμπρότεροι ἐκείνου, ἐν ᾧ! παρατεταμένον ἐξῆλθε ταυτοχρόνως τοῦ στήθους ὅλων μας καὶ ὁρμεμφύτως ἐκλείσαμεν τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα ἡ εἰκὼν ἐκείνη ἀποτυπωθῇ ἀναλλοίωτος ἐν τῇ μνήμῃ μας. Μοὶ φαίνεται δὲ ὅτι θὰ τὴν ἔχωμεν ὡς φυλακτόν, καὶ ὅτι εἰς αὐτὴν θὰ στρέφωμεν τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς, ὁσάκις πόνοι, καταιγίδες καὶ τρικυμίαι συνταράσσουν αὐτήν. Καὶ νομίζω, φίλη μου, ἐγὼ τοὐλάχιστον, ὅτι πρὸ τῆς εἰκόνος αὐτῆς, πρὸ τῆς ἱερᾶς ἐκείνης ἀναμνήσεως, θὰ λησμονῶ τὰ πάντα καὶ θὰ συγχωρῶ τοὺς πάντας.

ΤΟ ΣΑΛΟΝ ΜΑΣ

Εἶμαι ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἀπεχθάνονται τοὺς γαλλισμούς, καὶ ὅμως ὑπάρχουσι στιγμαί, καθ' ἃς μόνον γαλλικὴ λέξις, γαλλικὸς τίτλος ἀποδίδει πιστῶς μίαν ἰδέαν, μίαν ἔννοιαν, ἣν θέλομεν νὰ διατυπώσωμεν. Ἐὰν εἴπωμεν ἡ *πινακοθήκη* μας δὲν εἰξεύρω διατὶ ἡ λέξις αὐτὴ μοῦ φαίνεται ὡς νὰ σημαίνῃ ἀποθήκην, ἐν ᾗ κρύπτουν καὶ φυλάττουν πίνακας.

Καὶ οἱ πίνακες, αἱ εἰκόνες τῶν πρώτων Ἑλλήνων μας καλλιτεχνῶν, δὲν εἶναι διὰ νὰ κρύπτωνται, ἀλλὰ νὰ ἐκτίθενται εἰς ὅσον τὸ δυνατὸν κεντρικώτερον μέρος καὶ νὰ βλέπωνται, καὶ νὰ θαυμάζωνται καὶ νὰ μελετῶνται ἀπὸ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον κόσμον.

Ὡς μᾶς ἠλέκτρισαν, ὡς μᾶς ἐγοήτευσαν οἱ ἀθληταί μας, οἱ ἀνοίγοντες εἰς τὸν ἐθνικὸν βίον μας νέους ὁρίζοντας, οὕτω μᾶς συνεκίνησε, μᾶς ἔθελξεν, ἀνεπτέρωσε τὰς ἐλπίδας μας, ἠδραίωσε τὴν αὐτοπεποίθησίν μας, ἡ μικρὰ ἐν τῷ Ζαππείῳ καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις μας τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι salon, τὸ ὁποῖον δικαιοῦται νὰ φέρῃ τὸν ἐπίσημον καὶ ὡραῖον τοῦτον τίτλον.

Διὰ τῆς γυμναστικῆς ἡ σωματικὴ ἀκμὴ καὶ ῥώμη μᾶς δίδει τὸ βάπτισμα φυλῆς ἀκμαίας καὶ ἰσχυρᾶς, μᾶς ἐγκυᾶται νίκας καὶ ἐθνικὸν μέλλον πολὺ αἰσιώτερον τοῦ παρόντος. Διὰ τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Τέχνης, ἥτις ἂν καὶ πρὸ πολλοῦ ἀναζήσασα, ἤδη ὅμως ποιεῖται τὴν πρώτην ἐπίσημον ἐμφανισίν της, ἀνοίγονται πρὸ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος μας εὐρεῖς οἱ ὁρίζοντες τοῦ καλοῦ, εἰς ὃ ὀφείλουν τὸ πλεῖστον τῆς δόξης καὶ τοῦ μεγαλείου των οἱ πρόγονοί μας. Εἰς τὸ Στάδιον ἐπιστοποιήθη ὅτι οἱ Ἕλληνες τῆς σήμερον συνεχίζουν τοὺς Ἕλληνας τῆς σωματικῆς ἀκμῆς καὶ ῥώμης τοῦ παρελθόντος. Εἰς τὸ salon τοῦ Ζαππείου πιστοποιεῖται, ὅτι αἱ ἐφορεύουσαι τὰς τέχνας μοῦσαι δὲν ἀπέπτησαν, ἀνεπιστρεπτεί, ὡς ἐνομίζετο, μακρὰν εἰς ξένας χώρας, ἀλλ' ὅτι ἡ πνοή των ψαύει συχνὰ τὰ μέτωπα τῶν διαπρεπεστέρων καλλιτεχνῶν μας, καὶ τὸ ἔνθεον βλέμμα των ὁδηγεῖ ἔτι συχνότερα τὸν χρωστῆρά των. Τὸ παρελθὸν Σάββατον ὡρίζετο ὡς ἡμέρα τῶν ἐγκαινίων, τοῦ vernissage ὡς θὰ ἔλεγον οἱ γάλλοι.

Μὲ τὴν προσκλησίν μου ἀνὰ χεῖρας, ἤνοιξα δειλὰ τὴν μεγάλην θύραν τῆς πρὸς τὸ βάθος τοῦ Ζαππείου αἰθούσης.

Πάντοτε ὅπου εἰξεύρω ὅτι βασιλεύει ἡ Τέχνη, μὲ καταλαμβάνει ἐν αἴσθημα δειλίας, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει πολὺ μὲ σεβασμὸν καὶ ὀλίγον μὲ φόβον. Ὁ φόβος μου ἐξηγεῖται, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψει, ὅτι δὲν εἶναι μεμυημένη ἀρκετὰ εἰς τὰ μαγικὰ τῆς τέχνης μυστήρια καὶ ὅτι πᾶν μέγα πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς καὶ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ δὲν ἐννοοῦμεν, μᾶς πτοεῖ, μᾶς τρομάζει πάντοτε.

Ἀλλ' ἐδῶ ὁ φόβος μου ἐξέλιπεν εὐθὺς ὡς ἠτένισα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς αἰθούσης. Ἐν μέγα φῶς, μία μεγάλη δόσις ζωῆς ἐξεπέμπετο ἀπ' ἐκεῖ κάτω, ἀπὸ τὸ βάθος καὶ σκηνὴ θαυμασία, ὡτεὶ ὄπισθεν μεγάλου ἀνοικτοῦ παραθύρου ἐκτυλισσομένη, ἐφώτισε τὴν ψυχήν μου ὅλην. Εἶναι εἰκὼν αὐτὴ ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος; ἠρώτησε τὸν ἐκ τῶν διοργανωτῶν φίλον ἐρασιτέχνην, συνάδελφον καὶ βουλευτὴν κ. Θ. Βελλιανίτην, ὅστις διηυθύνετο πρός με.

—Ναί· εἶναι τὸ κονσέρτο τοῦ Ἰακωβίδου. Καὶ δὲν ἀρκεῖ ἄρα ἡ στιγμιαία ἐκείνη ὀφθαλμαπάτη, ἵνα χαρακτηρίσῃ τελείως τὸ ἔργον, τὸ ὑπερβαῖνον κατὰ τὴν τελειότητα, κατὰ τὴν ζωήν, κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν φύσιν. Πρὶν ἢ πλησιάσω πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἔστρεψα τὸ βλέμμα δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ. Δὲν δειλιῶ πλέον. Εἶμαι εἰς τόπον οἰκεῖον καὶ γνωστόν. Ὁ οὐρανός μας μειδιᾷ ἀπ' ἐδῶ, ἡ θάλασσά μας μυκᾶται ἐκεῖ κάτω, τὰ ἀρνάκια μας βελάζουν ὑπὸ τὴν χρυσίζουσαν δύσιν, αἱ λέμβοι μας ἁρμενίζουν μὲ τὰ λευκὰ πανάκια των, οἱ τράττες μας ἔκαμαν πλούσιον ψάρευμα, ὁ Παρθενών μας συντροφεύει ἄλλα ἀρχαῖα μνημεῖα τῆς ἐποχῆς του, οἱ γαλατάδες μας μὲ τὴν λερήν φουστανέλλαν των πωλοῦν καὶ γλεντοῦν, τὰ ἐξωκκλησάκια μας φωτίζουν μὲ τὰ κόκκινα καντυλάκια των τὸν χωρικὸν παπᾶν, ὅστις μοιράζει τὸ ἀντίδωρον εἰς τοὺς πιστούς. Ὅλα αὐτὰ ἀντιγράφουν τὴν φύσιν, τὴν ζωήν μας, τόσον πιστά, τόσον ἀληθινά, ὥστε ἀδιστάκτως, ἀφόβως νὰ δύναταί τις νὰ ἐκφέρῃ γνώμας καὶ κρίσεις περὶ τῆς τελειότητός των.

Τοιούτας λεπτομερεῖς κρίσεις δὲν θὰ δώσωμεν σήμερον εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας. Θὰ τὰς ἀφήσωμεν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Ἔκθεσιν, ὅσαι δὲν ἐπρόφθασαν νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν ἕως τώρα καὶ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου, ὅτε ἐκεῖναι θὰ σχηματίσουν τὰς κρίσεις των θὰ ἐκθέσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰς ἰδικάς μας. Θὰ ἐσυμβουλεύομεν ὅμως νὰ ἐπισπεύσουν τὴν ἐπίσκεψίν των αὐτήν, διότι πολλοὶ ἠγόρασαν καὶ ἀγοράζουν καθ' ἑκάστην εἰκόνας, νομίζομεν δ' ὅτι τὸ ἀντίτιμον τῶν πωληθεισῶν μέχρι τοῦδε ἀνέρχεται εἰς δέκα χιλ. δραχ. ὥστε ἴσως ἐὰν βραδύνουν, δὲν θὰ μείνῃ πλέον τίποτε καὶ δι' αὐτάς.

Καὶ τώρα ἐν μέγα εὖγε, ἕνα θαλερώτατον τῆς Ὀλυμπίας κότινον καὶ εἰς τοὺς ἐρασιτέχνας διοργανωτὰς τῆς Ἐκθέσεως αὐτῆς κ.κ. Α. Βαλέτταν, Θ. Βελλιανίτην, Δούσμανην καὶ Κανάκην. Τὸ κατόρθωμά των εἶναι ἀληθῶς ἡρωϊκόν. Πρῶτον διὰ τὴν αὐστηρὰν ἐκλογὴν τῶν ἐκτεθέντων ἔργων. Ἔπειτα διότι κατέπεισαν Ἕλληνας καλλιτέχνας, ἐν Εὐρώπῃ ἀριστεύσαντας, νὰ στείλουν τὰ ὡραιότερα τῶν ἔργων των ἐδῶ. Καὶ ἰδιαίτατα διότι κατέπεισαν καὶ τοὺς ἐδῶ μεγάλους τῆς Τέχνης διδασκάλους νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὸ κοινόν, εἰς ἀδελφικὴν τῶν ὡραιοτάτων ἔργων των παράταξιν. Καὶ οὕτω ἀπεκτήσαμεν καὶ ἡμεῖς αἴθουσαν καλλιτεχνικὴν Ἑλληνικήν, τὴν πρώτην, ἥτις τιμᾷ τόσον τοὺς Ἕλληνας ὅλους, ὅσον καὶ τοὺς καλλιτέχνας καὶ διοργανωτὰς αὐτῆς.

ΚΑΛΩΣ ΜΑΣ ΗΛΘΕΣ!

Καλῶς μᾶς ἦλθες εἰς τὴν γῆ ποῦ σ' ἔχει γεννημένη,
Δόξα, θεὰ γοργόφτερη, δαφροστεφανωμένη.
Ἦλθες μαζῆ μὲ τοὺς ἀνθοὺς καὶ μὲ τὰ χελιδόνια,
Λυώνουν οἱ πάγοι τῶν βουνῶν καὶ τῶν ψυχῶν τὰ χιόνια.
Καλῶς μᾶς ἦλθες κ' ἔλειψεν ἡ συννεφιὰ ἡ πρώτη,
Ἥλιο χρυσὸ μᾶς ἔφερες, ποῦ ἔδιωξε τὰ σκότη.
Ἀναψες φλόγα 'ς τῆς καρδιές, τὴν λεβεντιὰ φτερώνεις
Καὶ τῆς χρυσὲς φτερούγες σου ἐπάνω της ξαπλώνεις.
Γίνεται πάλιν ἡ Ἑλλὰς ἔνδοξη καὶ μεγάλη,
Καὶ ζωντανεύουν οἱ θεοὶ 'ς τῶν παλαιστῶν τὰ κάλλη.

Βγάλε ἀπ' τὸ στεφάνι σου Δόξα ἕνα κλωνάρι
Καὶ στέψε τὴν παλληκαριά, τὴν λεβεντιά, τὴ χάρι.
Στέψε ὅλους 'ποῦ 'τίμησαν τὴ γῆ τὴ μητρική σου,
Κι' ἂς ψάλῃ τοὺς θριάμβους των ἡ βροντερὴ φωνή σου
Νὰ ἀκουσθῇ 'ς ὅλη τὴ γῆ, 'ς ὅλη τὴν οἰκουμένη,
Πῶς ἡ Ἑλλὰς κοιμώτανε, δὲν ἦταν πεθαμμένη.

Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου

ΑΝΑΒΟΛΗ ΕΟΡΤΗΣ

Ἀνεβλήθη διὰ τὴν 27 καὶ 28 τρ. μ. ἡ εἰς τὸ Ζάππειον Μέγαρον διοργανωθησομένη εὐεργετικὴ ἑορτὴ ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων» καὶ τῆς «Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος.» Ἐπιπαλούμεθα καὶ πάλιν τὰ εὐγε ἢ τῶν ἀναγνωστριῶν μας αἰσθήματα. Ὅσαι δὲν ἐπρόφθασαν νὰ μᾶς ἀποστείλωσί τι διὰ τὸ μέγα τοῦτο λαχεῖον, ἀπησχολημέναι ὡς ἦσαν μὲ τὰς ἑορτὰς τῶν ἀγώνων, ἔχουν ἤδη δέκα πέντε ἡμέρας ἐνώπιόν των, ἵνα ἐργασθοῦν καὶ διὰ τοὺς δυστυχεῖς. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι καὶ τὸ ἐλάχιστον καὶ εὐτελέστατον τῶν ἀντικειμένων γενήσεται δεκτὸν μετ' εὐγνωμοσύνης.

Ἤδη ἀπεστάλησαν ἡμῖν παρ' εὐγενοῦς κυρίας πεντήκοντα μικρὰ ἀντικείμενα καὶ παρὰ τῆς καλῆς συνδρομητρίας μας δος Καλλιόπης Γ. Περίδου ἐξ Ἀθηνῶν τρία ὡραῖα χειροτεχνήματα. Ἄπειρον εὐγνωμοσύνην πρὸς τὰς κυρίας ταύτας.

Προσέφερε δὲ ὑπὲρ τοῦ «Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων ἕκτακτον συνδρομὴν ὁ κ. Κορυαλένιος δρ. 500.

ΚΡΗΤΙΚΑ

Ἀγαπητή μου φίλη,

Φαντάζομαι τὴν ἔκπληξίν σου, ὅταν ἴδῃς τὸν τίτλον τῆς σημερινῆς μου ἐπιστολῆς. Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῇς οὔτε θέλω θίξει, οὔτε ἄλλως εἶμαι ἱκανή, τὸ ἀκανθῶδες Κρητικὸν ζήτημα. Μὲ ἠρώτησες ἁπλῶς καί, ἴσως ἀτυχῶς δι' ἐσέ, διότι ἰδοὺ ὁποία μακροσκελὴς ἀπάντησις σοὶ ἐμέλλετο! μοὶ ἐζήτησες νὰ σοὶ περιγράψω ὀλίγα τινὰ διὰ τὴν ἀγαπητὴν Κρήτην, τὴν κοινήν μας πατρίδα, τὴν ὁποίαν μόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐγνώρισα καὶ ἐγώ.

Σύ, καλή μου φίλη, εὑρίσκεσαι ἀκόμη εἰς τὴν πρώτην περίοδον τῆς ἀπὸ μακρὰν ἀγάπης, ἰδοὺ δὲ ὀλίγας τινὰς ἐκ τῶν ἰδικῶν μου ἐντυπώσεων τῆς δευτέρας περιόδου, τῆς γνωριμίας.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀλήθεια βασιλεύει, καὶ πρέπει νὰ βασιλεύῃ, ἐτάχθην δὲ καὶ ἐγὼ μεταξὺ τῶν πτωχῶν ὑπηκόων της, πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ ἀγάπη τὴν ὁποίαν ἔτρεφον τότε εἰς τὴν κοινήν μας πατρίδα, ἦτον ὅλως ἰδανικὴ καὶ μεγάλη. Τά: *ἡ βασίλισσα τοῦ Αἰγαίου... ἡ μεγαλομάρτυς νῆσος...* καὶ ἄλλα τὰ ὁποῖα συχνά, ἁπλήστως ἀνεγίνωσκα, εἴτε εἰς τὴν ἱστορίαν της, εἴτε εἰς ταξειδιονεριηγητοῦ τινος, εἶχον δώσει εἰς τὴν φαντασίαν μου ἀφορμὴν λατρείας πρὸς ἰδανικὴν χώραν, πρὸς ἐπίγειον παράδεισον μαρτύρων καὶ ἡρώων, ἔνθα ἡ ἀνδραγαθία ἐφύετο ὡς ἄλλαχοῦ τὰ ἄγρια χόρτα.

Οὐδέποτε ἐσκέφθην ὅτι ἠδύνατό τις νὰ ζήσῃ ἐκεῖ οἰκιακὸν βίον ἄδοξον, ἁπλοῦν καὶ ἰδίᾳ τὸν ἀνιαρώτατον. Καὶ ἐπλημμύριζε τὴν ψυχήν μου ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ νῆσος αὕτη ἦτο μόνον ἡρώων νῆσος, καὶ ἀνταξία μόνον τοιούτων.

Καλή μου Κρήτη! ἁπλῆ καὶ ὡραία, πῶς ἄλλαξα γνώμην ἀφ' ὅτου σ' ἐγνώρισα!.. Ἡ πρώτη ἐντύπωσις ἀπὸ τῆς γεφύρας τοῦ ἀτμοπλοίου εἰς ἕκαστον τῶν τριῶν μεγαλειτέρων λιμένων της Χανίων, Ρεθύμνης καί Ἡρακλείου, ἰδίως τοῦ τελευταίου τούτου, εἶναι κατ' ἐμὲ ἀρκετὰ ἀπογοητευτική.

Τὸ Ἡράκλειον ἀμέσως δίδει ἰδέαν μελαγχολικῆς πόλεως, γυμνῆς, ἀκανονίστου καὶ παλαιᾶς κατὰ τὰ τρία τέταρτα, ἐκτεινομένης εἰς τὸ παράλιον, ὑποβασταζομένης δὲ εἰς ὅλον της τὸ μῆκος ὑπὸ φρουρίου ἄλλοτε μὲν ἰσχυροῦ, τώρα δὲ γηραλαίου καὶ τοῦ ὁποίου ἔγλυψαν καὶ ἐμαύρισαν τὴν βάσιν τὰ κύματα τόσων χρόνων. Εἰς πλεῖστα μέρη ἐσχηματίσθησαν ὀπαὶ ἐν εἴδει μικρῶν σπηλαίων ἐν οἷς τὰ κύματα, ροχθίζοντα διαρκῶς μὲ λύσσαν, ἐξακολουθοῦν τὸ καταστρεπτικὸν ἔργον των.

Ἔτυχε νὰ βρέχῃ. Ἦτο Νοέμβριος ὅτε ἐβγῆκα κατὰ πρώτην φορὰν πρὸ τριῶν ἐτῶν περίπου καὶ ἐπάτησα τὸ ἔδαφος, τὸ ὀλισθηρότατον τότε ἔδαφος τοῦ Ἡρακλείου. Τὰ πρῶτα κρητικὰ πλάσματα, τὰ ὁποῖα συνάντησα ἦσαν λεμβοῦχοι καὶ ἄνθρωποι τοῦ λιμένος. Τὴν ἰδιαιτέραν αὐτὴν τάξιν *ἡλιμανιώτες* ὀνομαζομένην ἐκεῖ, ἀποτελοῦν οἱ ὀλιγώτερον εὐχάριστοι τὴν θέαν κάτοικοι. Διήλθομεν διὰ τῆς νεωστὶ λιθοστρωμένης ἀγορᾶς «Βεζὶρ Τσαρσὶ» ἐπρόκειτο δὲ τότε, καθὼς καὶ ἔγεινεν ἔκτοτε, νὰ στρωθοῦν οὕτω αἱ δύο τρεῖς κεντρικώτεραι ἀγοραὶ καὶ ὀλίγοι ἐκ τῶν πλατυτέρων καὶ κεντρικωτέρων δρόμων.

Οἱ πρῶτοι μῆνες παρῆλθον σχεδὸν καὶ αἱ ἀσχολίαι ὡς πρὸς τὴν ἐγκατάστασίν μου ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, καὶ αἱ διαρκεῖς ἐκεῖνο τὸ ἔτος βροχαὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, δὲν μὲ ἄφησαν σχεδὸν νὰ ἐξέλθω, ὥστε δὲν ἐγνώριζον ἀκόμη καλὰ, οὔτε τοὺς κεντρικωτέρους δρόμους τῆς πόλεως. Εἰς δὲ τοὺς ἐπισκεπτομένους με κατοίκους, οἵτινες κατὰ τὴν συνήθειαν ἐκεῖ ἐπισκέπτονται πρῶτοι, ἵνα συνδέσουν γνωριμίαν μὲ τοὺς νεωστὶ ἐρχομένους, δὲν εἴξευρα τί ν' ἀπαντήσω ὅταν μὲ ἠρώτων: Πῶς σᾶς φαίνεται τὸ μέρος μας; — Σᾶς ἀρέσκει;

Τέλος, ἡμέραν τινὰ κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ἰκνουαρίου, ἐφάνη ὁ ἥλιος χωρὶς νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὸ παραμικρότερον νέφος, μία δὲ κυρία ἀπὸ τὰς νέας κρητικὰς γνωρίμους μου, μοὶ ἐμήνυσε φιλοφρονέστατα ἂν θέλω νὰ ἐξέλθωμεν μαζῆ εἰς περίπατον. Φαντάζεσαι μὲ πόσην χαρὰν ἐδέχθην καὶ τὸν ἥλιον καὶ τὴν πρόσκλησιν τῆς καλῆς κυρίας, περὶ ἧς εἰς τὴν προσεχῆ μου ἐπιστολήν.

Ἄκη

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Τὰ μεταλλικὰ ἀντικείμενα προφυλάσσονται ἀπὸ τῆς σκωρίας καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτῆς διὰ τοῦ ἑξῆς μίγματος. Ἀναλύετε ἓν μέρος ῥητίνης, ἐντὸς ἓξ ἢ ὀκτὼ μερῶν χοιρείου λίπους, ὅπερ ἀφήνετε νὰ ψυχρανθῇ, ταράσσοντες αὐτὸ ἀδιακόπως. Διὰ τοῦ μίγματος τούτου ἀλείφεται τὸ ἐκ μετάλλου σκεῦος, ἀλλ' ἀφαιρεῖτε αὐτὸ ἀπὸ τοῦ μετάλλου διὰ πλύσεως ἐκ βενζίνης.

Πῶς *πρέπει νὰ κοιμᾶταί τις.* Ἀναμφιβόλως κοιμᾶταί τις, κατακεκλιμένος, καὶ εἰ δυνατὸν ἐπὶ κλίνης. Ἀλλ' ὑπάρχουσι πλεῖστοι πρὸς τοῦτο τρόποι. Μετὰ μακρὰ πειράματα ὁ Γουλιέλμος Φίσερ ἐν τῇ «Ἐπιστημονικῇ Ἐπιθεωρήσει» δηλοῖ ὅτι, ὁ μόνος τρόπος τοῦ κοιμᾶσθαι ὁ παρέχων πλείονα καὶ ταχυτέραν ἀνάπαυσιν τοῦ νοός, εἶναι ἡ τοποθέτησις τῆς κεφαλῆς ὅσον οἷόν τε χαμηλά, καὶ εἰ δυνατὸν χαμηλότερα τῶν ποδῶν, ὅπερ ἐπιτυγχάνεται, ἐὰν βαθμιαίως ἀφαιρεῖ τις τὰ προσκεφάλαια καὶ θέτῃ αὐτὰ ὑπὸ τοὺς πόδας. Ἡ στάσις αὕτη φαίνεται οὖσα λίαν ἀνακουφιστική, ἰδίως διὰ τοὺς ἀναιμικούς, τοὺς νευροπαθεῖς, τοὺς πάσχοντας ἐξ ἰσχυαλγίας καὶ ἐκ πνευμονικῶν ἀσθενειῶν εἰς τὸ πρῶτον αὐτῶν στάδιον.

Κηλῖδες λίπους ἐπὶ τῶν βιβλίων. Διὰ μίγματος κεκαυμένης μαγνησίας καὶ βενζίνης, τριβόμεναι ἐλαφρῶς κηλῖδες λίπους ἐπὶ τῶν βιβλίων ἐξαφανίζονται αὐθωρεί, ἄνευ βλάβης τοῦ χάρτου, ὁσονδήποτε λεπτὸς καὶ ἂν εἶναι οὗτος. Ἐὰν ἡ κηλὶς ἐπιμένῃ, ἡ προστριβὴ ἐπαναλαμβάνεται δὶς ἢ τρίς.

Καθαρισμὸς σκευῶν ἐκ σιδήρου. Ὅταν τὰ σιδηρᾶ σκεύη μαυρίσουν ἐπὶ τοῦ πυρός, τὰ ἐπαναφέρουν εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν λάμψιν διὰ τοῦ ἑξῆς τρόπου.

Ἀναμιγνύουν στάκτην ἐκ ξύλων μετὰ συνήθους ἐλαίου, μέχρις οὗ σχηματισθῇ συμπαγὴς ζύμη, δι' ἧς ἐπιτρίβουν τὰ σκεύη ἰσχυρῶς, διὰ τεμαχίου μαλλίνου ὑφάσματος· ἐξακολουθοῦν νὰ τρίβωσι τὸ σκεῦος ἐὰν ἐπιμένῃ ἡ ἀκαθαρσία του, καὶ ἐπανέρχεται οὕτω εἰς καινουργῆ κατάστασιν.

Τρόπος δι' οὗ ἀφαιροῦνται αἱ ἐπὶ τῶν ταπήτων ἐκ μελάνης κηλῖδες. Ἐπιτυγχάνεται εὐχάριστον ἀποτέλεσμα, ἐὰν προσθῇ τις εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τῆς κηλῖδος, ἐφόσον αὕτη εἶναι νωπή. Πρὸς τοῦτο θέτουν ἐπὶ τῆς κηλῖδος φύλλον ναστοχάρτου, ἵν' ἀπορροφήσῃ πρῶτον τὴν μελάνην, εἶτα βρέχοντες διὰ γάλακτος τὸ κηλιδωθὲν μέρος, σπογγίζουν αὐτὸ ἐπανειλημμένως διὰ μαλακοῦ πανίου ἢ οὐάτας, ἐπαναλαμβάνοντες τὴν στάξιν τοῦ γάλακτος πολλάκις καὶ τὴν ἀπορρόφησιν αὐτοῦ μέχρι τελείας ἐξαφανίσεως τῆς κηλῖδος.

Πλεῖστοι τρόποι ὑπάρχουσι πρὸς ἐξαφάνισιν τῶν ἀκροχορδόνων (κρεατοελαιῶν) ἀπὸ τῶν χειρῶν. Ἰδοὺ ὁ ἁπλούστερος. Ἀφήσατε νὰ μουσκεύσῃ ἐπὶ 8 ἡμέρας δύο λεμονίων φλοιὸς ἐντὸς 125 γραμμαρίων δυνατοῦ ὄξους· Ἀποσταλάξατε καὶ τρίψατε τὴν ὑπερσάρκωσιν πρωΐαν καὶ ἑσπέραν, καὶ μετὰ ἡμέρας, μικρὰ ὤθησις διὰ τοῦ ὄνυχος, τὴν ἀφαιρεῖ διὰ παντός.

Διὰ νὰ ἀποδώσητε τὴν ἐκλείψασαν λάμψιν των εἰς τοὺς πολυτίμους λίθους, τοὺς λεγομένους περουζέδες, ἄφετε αὐτοὺς βυθισμένους ἐπί τινα καιρὸν ἐντὸς διαλύσεως ὑδροχλωρικῆς ποτάσσ-ς, ἐκβάλλετε αὐτοὺς καὶ διὰ τοῦ ἰδίου ρευστοῦ, στιλπνώνετε ἐκ νέου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Β. Θ. Π. *Ἄργος* δρ. 15 ἐλήφθησαν. — Ἡ ἐπιγραφὴ ἦτο ἐσφαλμένη. Κατὰ τὰ βιβλία μας καθυστερεῖτε 91 καὶ 92. Εὐαρεστήθητε ἀποστεῖλαι ἀντίτιμον. — Κον Π. Π. *Ῥέθυμνον.* Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 14 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν ἐνεργείας μας. — Δα Μ. Π. *Ζυρίχην.* Νομίζω ὅτι σᾶς εἶχον γράψει ὅτι ἐπροτίμησα νὰ ἀγοράσω μικρὰ ἀντικείμενα καὶ νὰ προσφέρω ταῦτα. Γράφω — Δα Εὐ. Σφ. *Ἄργος.* Θερμοτάτην καὶ ἄπειρον εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ἓξ συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. Καὶ πάλιν πολλὰς εὐχαριστίας. — Δα Κλ. Κ. *Μελιγαλᾶ.* Ἀληθῶς μᾶς ἐξεπλήξατε διὰ τῶν δραστηρίων καὶ συντονωτάτων ἐνεργειῶν σας. Οὐδέποτε ἠλπίζομεν τοιοῦτο ἀποτέλεσμα ἐκ μικρᾶς πόλεως ὡς ἡ ἰδική σας. Θερμότατα εὐγνωμονοῦμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν πρὸς νέας συνδρομητρίας. Δρ. 45 ἐλήφθησαν, — Καν Κ, Σκλ. *Λευκάδα.* Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. — Καν Ε. Αρ. *Τρίπολιν.* Ἐλησμόνησα νὰ σᾶς εἴπω εἰς τὴν τελευταίαν μου ὅτι οὐδέποτε ἐλάβομεν συνδρομὴν τῆς κ. Ἰωωαννίδου διὰ τῆς κ. Γαρδελίνου. — Καν Α. Π. Π. *Σουλινᾶ.* Τὴν ἀπόδειξιν πληρωμῆς ἀπεστείλαμεν πρὸς τὴν αὐτόθι ἀντιπρόσωπόν μας, ἥτις καὶ θέλει ζητήσει παρ' ὑμῶν τὴν ἐξόφλησιν. — Κον Θ.Α. *Σιμπρεχίτ.* Φρ. χρ. 32 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Δα Π. Π. *Κατούναν.* Ἀντίτιμον συνδρομῆς καὶ ἡμερολογίων ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Καν Σ. Ν. Δρ. *Βόλον.* Πληρώσατε ἀντίτιμον συνδρομῆς σας πρὸς τὸν αὐτόθι κ. Νικολαΐδην διευ-

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

Γυνὴ οἰκοδέσποινα μόνον, θὰ τὸν πνίξῃ διὰ τῆς ἀενάου πρὸς τὴν γῆν προσκολλήσεώς της. Γυνὴ φιλάρεσκος θὰ τὸν ἰτυραννήσῃ βαθμιαίως διὰ τῆς ζηλοτυπίας. Γυνὴ πείσμων θὰ τῷ ἐπιφέρῃ ἀνευρισμὸν ἀπὸ ἔξαψιν λύσσης. Φιλάργυρος, θὰ τὸν ἐξαντλήσῃ διὰ τῆς ἐπιμονῆς της ποὸς πλουτισμόν, δι' ἐκνευρεστικῆς καὶ ἀενάου ἐργασίας. Ἐν τούτοις, κύριέ μου, θὰ σᾶς ὁμολογήσω ὅτι, ἐὰν ἐγνώριζον γυναῖκα λεπτὴν, ὡραίαν, ἐνάρετον, εὔθυμον, ὁμαλοῦ χαρακτῆρος καὶ ἀφιλοκερδῆ, τὸ πρῶτον ὅπερ θὰ ἔπραττον ἦτο νὰ τὴν λάβω δι' ἐμαυτόν. Διὰ τοῦτο φοβοῦμαι ὅτι θὰ μείνω γεροντοπαλλήκαρον καὶ ἐπειδὴ ἀγαπᾶτε τὸν Γοδεφρουά, σᾶς συμβουλεύω νὰ βασισθῆτε μόνον ἐφ' ὑμῶν διὰ τὴν περιποίησιν, ἧς ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην. Θὰ κερδίσῃ μῆνάς τινας πλειοτέρους ζωῆς καὶ ἡμεῖς ἥττονα θλῖψιν.

Πρὸ παντός, ἀπομακρύνετε αὐτὸν τῶν ἠθικῶν κλονισμῶν.

— Εἰσελθὼν παρὰ τῷ φίλῳ του, ὁ Πατρίκιος εὗρεν αὐτὸν ὄρθιον ὡς συνήθως. Ἐφαίνετο, περίφροντις, νευρικὸς καὶ διὰ κλονουμένου βήματος διατρέχων τὸ σπουδαστήριόν του.

— Διατί ἐγέρθης τόσον ἐνωρίς; ἠρώτησεν ὁ νεανίας. Οὐδὲν σ' ἐμποδίζει ἤδη ν' ἀναπαυθῇς.

— Ν' ἀναπαυθῶ; Τὴν ἡμέραν τῆς δευτέρας παραστάσεως τοῦ ἔργου μου; Ἤθελον νὰ ἔβλεπον σύ, τί θὰ ἔπραττες! Τὴν ἑσπέραν ταύτην θὰ διεξαχθῇ ἡ ἀληθὴς πάλη, τὸ στάδιον δὲν εἶνε πλέον ἐλεύθερον. Χθὲς ἕκαστος ἠδύνατο νὰ χειροκροτήσῃ τὸ ἀτυχὲς ἔργον μου, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῷ ἔμπνευσιν, ἀλλὰ σήμερον ἐν αὐτῷ εἰσεχώρησεν ἡ κριτική, θεῖσα ἐπ' αὐτοῦ τὴν σφραγῖδά της, τὰ ὁριά της, χαράξασα ἐκ τῶν προτέρων τὰ ὅρια τῆς ἐγκρίσεώς της, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ πιστεύσῃς, ὅτι προέβη εἰς τοῦτο μετὰ μεγάλης φειδοῦς. Τὸ κοινὸν θὰ χειροκροτήσῃ, διότι οὕτω ἐδιδάχθη καὶ θὰ ἴδῃς αὐτὸ αὐτομάτως νὰ συνοφρυωταὶ καὶ περιστέλληται εἰς τὰ ὑποδειχθέντα μέρη. Ὁποία βάσανος διὰ τὸν καλλιτέχνην.!

Οἱ καλλιτέχναι, ἀπήντησεν ὁ Ὀ-Φάρελ, εἶναι κατ' ἐπιφάνειαν ὄντα ἀνώτερα, ἀλλὰ κατὰ βάθος θαυμασίως ἀτελῆ! Εἶναι ἄοπλοι εἰς τοὺς ἀγῶνας, καὶ τὰς ἀντιδράσεις τοῦ βίου. Ὠφειλες νὰ εἶσαι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅμως οὐδόλως θὰ ἐξεπλησσόμην ἐὰν σὲ ἤκουον ὁμιλοῦντα περὶ προσεχοῦς αὐτοκτονίας.

— Σὺ δὲν ἐσκέφθης τοῦτο ποτέ; ἠρώτησεν ὁ Γοδεφρουά.

— Ποτέ. Ἡ αὐτοχειρία εἶναι ταπεινὸν αἴσθημα, μεθ' ὅσα καὶ ἂν μοὶ εἴπῃς. Ἡ ζωὴ εἶναι ἀγών, καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν πάλην. Ἐπάλαισε κατὰ τῶν ἀνθρώπων, τῶν ζῴων, τοῦ ἡλίου, κατὰ τῆς κακῆς τύχης, κατὰ πολλῶν. . .

— Ἐπάλαισας καθ' ἑαυτόν;

— Ὄχι· ὁ Πατρίκιος καὶ ἐγώ, συνεννοούμεθα διὰ πᾶν ζήτημα, ὡς τὰ δύο πλησίον ἀλλήλων δάκτυλα.

— Τότε μὴ σπεύδῃς νὰ εἴπῃς ὅτι ἀγαπᾷς τὸν ἀγῶνα, διότι ἀγνοεῖς τὶς ὁ χείριστος τούτων.

— Ἐμπρός! εἶπεν ὁ Ὀ-Φάρελ, ἐπιθυμῶν ν' ἀλλάξῃ συνομιλίαν· βλέπω εἰσέτι σωρὸν ἐπιστολῶν, ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐπαναλαμβάνω τὸ ἔργον μου.

Ἂς ἐργασθῶμεν.

Καὶ ἀπεσφράγισαν πληθὺν ἐπιστολῶν, διακοπτόμενοι συνεχῶς ὑπὸ πολυαρίθμων ἐπισκεπτῶν. Οὕτω διέρρευσεν ἡ πρωΐα.

Ὅτε δὲ οἱ δύο φίλοι ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν, ἔφερον τῷ Ἀντωνίῳ ἐπιστολήν, τῆς ὁποίας ὁ γραφικὸς χαρακτήρ, τοσαύτην ὠχρότητα ἐπέφερεν ἐπὶ

θυντὴν Λυκείου.— Δα Α. Τσ. *Γαλαξείδιον*. Συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. Θερμοτάτας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Δα Αἰ. Π. *Ξηροχώριον*. Συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Καν Σ. Ο. *Ἄμφισσαν*. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, πολὺ δι' εὐγενῆ πάντοτε προθυμίαν. Τὸ ἀποσταλὲν ἀντικείμενον ἦτο μικρὸν ὑποτύπωμα Παρθενῶνος, ἀλλ' ὡς μὴ συστημένον ἀπωλέσθη. Θὰ φροντίσω διὰ νέον.— Δα Σ. Θ. *Ὀδησσόν*. Θὰ περιμένω τὸ θέρος ἀνυπομόνως. Γράφω. — Β'. κλίσις. Σχολαστικὸν ψευδώνυμον. Τὸ ἐν λόγῳ φάρμακον, ὡς ἐπληροφορήθην παρὰ ἰατροῦ βλάπτει οὐσιωδῶς τὸ δέρμα. — Καν Εὐ. Σ. *Βοστώνην*. Ὅ,τι στέλλετε ἀναγόμενον εἰς τὴν πρόοδον τῆς Ἀμερικανίδος γυναικὸς θὰ δημοσιεύηται εὐχαρίστως. — Καν Μ. Κ. *Κάϊρον*. Ὄχι μόνον δὲν ὀφείλετε ὡς νομίζετε, ἀλλὰ ἔχετε πληρώσει καὶ τὸ 97. Εἴθε νὰ σᾶς ἐμιμοῦντο καὶ αἱ ἄλλαι συνδρομήτριαί μας. — Καν Δ. Χ. Κ. *Μανσούραν*. Φρ. χρ. 16 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. - Κον Λ. Στ. *Λάρνακα*. Ἀντίτιμον συνδρομῶν 93 καὶ 94 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Κον Χ. Β. *Ἀλμυρόν*. Ἐνεγράφησαν. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Καν Ἀγγ. Κ. *Ἄνδρον*. Συγγνώμην διὰ τὴν βραδύτητα ἀπαντήσεως καὶ ἀποστολῆς προγράμματος. Ἀλλὰ μὲ τοὺς ἀγῶνας τὰ πάντα παρημελήσαμεν. — Δα Κ. Β. *Χίον*. Καὶ ἐγὼ ἐλυπήθην, μὴ κατορθώσασα νὰ σᾶς ἴδω. Εἶμαι ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν αὐτόσε ἀνταποκρίτριαν, ἥτις μετὰ μοναδικοῦ ζήλου ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν».—Κον Ο. Β. Μπ. *Ζάκυνθον*. Συνδρομαὶ 94 καὶ 95 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Σ. Κ. *Κεφαλληνίαν*. Καθυστερούμεναι συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Δα Σμ. Χρ. *Σπάρτην*. Φαίνεται ὅτι τὸ ἀρνόγλωσσον αὐτὸ δὲν εὑρίσκεται οὔτε ἐδῶ, ὥστε δὲν ἠδυνήθημεν μετὰ λύπης μας νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας. Μεταχειρισθῆτε ξυνόγαλα. — Κον Η. Κ. *Κεφαλληνίαν*. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 15 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ προθυμίαν. — Κον Μ. Τρ. *Κεφαλληνίαν*. Ἐλήφθη συνδρομὴ ἀμφοτέρων. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Κον Γ. Οἰ. Ἐλήφθησαν φρ. χρ. 24 Ἐδόθησαν πρὸς ἀποστολὴν εἰς κομιστὴν παίγνια Φρεβολιανὰ μετὰ σχετικῶν βιβλίων. Ἐλήφθησαν ; — Καν Εἰ. Σ. Θήραν. Οὐδὲν ἐλήφθη. — Καν Φ. Φ. *Πειραιᾶ*. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. Συνεμορφώθημεν ὁδηγίαις σας. — Κας κ. Π. Δ. *Καράλια*. — Ι. Χ. *Κεφαλληνίαν*. — Εἰ. Α. *Ἀμοργόν*. Β. Γ. *Ἀθανάτην*. - Εἰ. Στ. *Κεραμίδιον*. — Ἀ. Φ. *Αἰγιαλόν*. — Α. Μ. *Ὑπάτην*.— Ἀγγ. Θ. *Πάτρας*. — Αγγ. Γ. Κ. *Λευκάδα*. — Λ. Γη. *Ἰθάκην*. — Μ. Ρ. *Μονεμβασίαν*.—Σ. Μ. *Σκίαθον*. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

Ι. ΤΣΑΜΗ

Ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 45

Δέρματα ἐκλεκτά, τέχνη καὶ καλλαισθησία εὐρωπαϊκή, τιμαὶ λογικαὶ κατέστησαν τὸ ὑποδηματοποιεῖον Τσάμη τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐνοούμενον τῶν κυριῶν καὶ αὐτῆς τῆς Β. Αὐλῆς. Ὁ κ. Τσάμης εἶναι διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅτι ὁ Παρισινὸς Pinné διὰ τὴν Γαλλίαν.

ΧΗΜΙΚΟΝ ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΒΑΦΕΙΟΝ
ΙΡΙΣ Γ. ΝΟΜΙΚΟΥ
11 Ὁδὸς Ἀθηναΐδος παρὰ τὴν ἁγίαν Εἰρήνην 11

Τὸ νεοσύστατον τοῦτο βαφεῖον εἶναι ἐφωδιασμένον μὲ μηχανάς, συσκευὰς καὶ χημικὰς βαφὰς τόσον τελείας, ὥστε καὶ τὰ σπανιώτερα τῶν χρωμάτων νὰ ἀποδίδῃ ἐντελέστατα. Δὲν βάφῃ μόνον φορέματα, ἀλλὰ καὶ χειρόκτια, καὶ πτερὰ πίλων καὶ ἀραχνοειδῆ ὑφάσματα καὶ τάπητας καὶ ἀνδρικὰ ἐνδύματα, καὶ βαμβακερὰ ἔτι ὑφασματα. Τὰ βαφόμενα παραδίδει ἐντελῶς καινουργῆ, ἔστω καὶ ἐὰν ἦσαν πολὺ μεταχειρισμένα καὶ παλαιά. Καθαρίζει δὲ ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα φορέματα, γάντια, ταινας, τριχαπτα, ἀποδιδον τὴν πρώτην λαμπρότητα.

Ταχύτης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν πάσης παραγγελιας μοναδική, προθυμια τῆς ὑπηρεσιας μεγάλη καὶ τιμαὶ συγκαταβατικώταται. Δέχεται ἤδη πρὸς βάψιμον καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἀναλαμβάνει δὲ τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν ταχυδρομικῶς.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΛΑΜΠΡΙΔΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ
ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΑΠΟΙΚΙΑΙ

Μελέτη πολιτική, ἐν ᾗ ἀπεικονίζεται πάντα τὰ κατ' ἐξοχὴν ἀποικιζόμενα Ἑλληνικὰ γένη ὑπὸ τοὺς ἰδιάζοντας αὐτῶν τύπους καὶ φυλετικοὺς χαρακτῆρας, οἷα οἱ Χῖοι, οἱ Αἰγαιοπελαγῖται, οἱ Κυνουριεῖς, οἱ Κεφαλλῆνες, οἱ Ἰθακήσιοι, οἱ Ἠπειρῶται καὶ ἐν ᾗ λεπτομερέστατο ἐξηγοῦνται τὰ αἴτια τοῦ ἀποικισμοῦ, ὁ τρόπος τῆς διοικήσεως καὶ τὰ μέσα τῆς προκοπῆς τῶν Ἑλλην. Ἀποικιῶν, ἡ ὁλικὴ καὶ ἠτικὴ αὐτῶν δύναμις καὶ ὑποδεικνύονται τέλος τὰ μέσα τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς δυνάμεως ταύτης ὑπὲρ τοῦ ὅλου Ἑλληνισμοῦ. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσουν τὸ ὡραῖον τοῦτο βιβλίον, ἂς ἀποτανθοῦν εἰς τὸ γραφεῖον μας.

τῶν παρειῶν του ὥστε ὁ Πατρίκιος ἐφοβήθη νέαν λιποψυχίαν. Ἡ Ἰωάννα Σωβὰλ ἀνεφώνησεν, ἀποσφραγίζων τὸν φάκελλον.

— Δὲν ὑπάρχει τι, τὸ δυνάμενον νὰ σὲ ταράξῃ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, παρετήρησεν ὁ Πατρίκιος.

— Πῶς ; ἐὰν μοὶ ἔγραφεν ὅτι ἐβραχνίασε; Τὸ πᾶν μὲ φοβίζει τὴν στιγμὴν ταύτην.

Εὐτυχῶς, οἱ φόβοι τοῦ μουσικοσυνθέτου ἦσαν μάταιοι. «Μοὶ εἶπεν ὅτι πάσχετε,— ἔγραφεν ἡ νεαρὰ γυνή·—«διατὶ νὰ μὴ δύναμαι νὰ σᾶς περιποιηθῶ ; Ἐλπίζω ἡ ἀδιαθεσία αὕτη νὰ εἶναι παροδική. Σπεύσατε νὰ μὲ καθησυχάσετε. Ἀναμένω εἰδήσεις σας, ἐν τῇ ἀμάξῃ μου, πρὸ τῆς θύρας σας.»

Ὁ Γεδεφρουᾶ ἀνεπήδησεν. «Τρέχω ὁ ἴδιος».

Ἀλλ' ἐσταμάτησε, παρατηρήσας ὅτι ἔφερε κοιτωνίτην.

—Εἶσαι, βεβαίως, ἀτημέλητος, εἶπεν ὁ Πατρίκιος καὶ ἑπομένως δὲν ὀφείλεις νὰ παρουσιασθῆς οὕτω, ἐνώπιον τόσον ὡραίας κυρίας. Ἄλλως τε κάμνει πολὺ ψῦχος, καὶ σοὶ ἀπαγορεύω νὰ ἐξέλθῃς, θὰ μεταβῶ ἀντὶ σοῦ· ἡ θέσις μου ὡς γραμματέως σου, μοὶ παρέχει τὸ δικαίωμα τοῦτο.

Ὁ Γοδεφρουᾶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐπιφέρῃ παρατηρήσεις, ὅτε ὁ φίλος του εὑρίσκετο ἤδη κάτω τῆς κλίμακος, ἀσκεπής, ὡς σπουδαστής, ὃν ζητοῦν ἐν τῷ διαλεκτηρίῳ τοῦ σχολείου. Πρὸ τῆς θύρας ἀνέμενεν ὄχημα ἐκ τῶν μετρίου ἐξωτεριχοῦ, ἐζευγμένων δι' ἀκαμάτων ἵππων, καὶ ἐπαργύρων ἱπποσκευῶν.

Ἡ θυρὶς ἠνοίχθη, καὶ ἡ ἀξιολάτρευτος προτομὴ τῆς νεαρᾶς ἠθοποιοῦ ἐπέφανη, ζοφερὰ ὡς ἡ ἐργασία μεγάλου ζωγράφου, ἀλλὰ τελείως συναρπάζουσα ὡς ἐκείνη. Διὰ πρώτην φορὰν ὁ Ὀ-Φάρελ, ἠδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ ἐκ τοῦ πλησίον, καὶ ἀνέτως τὴν ζωγραφικὴν καλλονὴν τῆς ἀοιδοῦ, ἧς ἡ ὡραία μικρὰ κεφαλή, αὐστηρῶς ἀλλ' ἀτυχῶς καλυπτομένη ὑπὸ πετάσσου ἐκ μαύρου ἐπιχνόου, διανοιγομένου ὑπὸ ἐρυθροῦ ρόδου, ἐφαίνετο ἔτι μιηεροτέρα, καὶ ὡς ἐκ τῆς περιβαλλούσης τὸ σῶμα αὐτῆς βαρείας διφθέρας.

Ὁ Πατρίκιος, φθάσας πρὸ τῆς ἁμάξης, ἐγένετο δεκτός, διὰ μικροῦ μειδιάματος, καὶ ἦτο πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ἀναμένῃ ἀλλὰ τοιοῦτον πολύτιμον, ὥστε δὲν ἐφθόνει τὸ διὰ τὸν φίλον του ἐπιφυλασσόμενον χάριεν ἐκεῖνο τῶν χειλέων διάνοιγμα. Ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἐζωγραφεῖτο τοσαύτη νεότης καὶ εὐθυμία, ἦτο τοσοῦτον εὐτυχὴς διαβιβάζων εὐχαρίστους περὶ τοῦ φίλου του εἰδήσεις καὶ τόσον εὐαρέστως διετέθη, μὴ εὑρὼν τὴν νεάνιδα παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς μητρός της, ὥστε ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἐδίστασε νὰ μειδιάσῃ ἐξ ὁλοκλήρου.

Τοῦτο ἦν δι' αὐτὸν μαγεία· καὶ ὁ Πατρίκιος ἐλησμόνησε τὸ πᾶν, καὶ τὸν θωπεύοντα τὴν γυμνὴν κεφαλήν του ψυχρὸν ἄνεμον, καὶ τοὺς ἱσταμένους περὶ αὐτὸν διαβάτας, καὶ τὸν ἀποστέλλοντα αὐτὸν ἀσθενῆ. Δὲν εἶχε πλέον, ἢ μίαν ἰδέαν, νὰ ἀπορροφήσῃ τὸ φωτεινὸν ἐκεῖνο βλέμμα, τὸ πορφυρόχρουν ἐκεῖνο μειδίαμα, τὸ λεπτὸν ἐκεῖνο ἄρωμα τῆς φιλοκάλου γυναικός. Ὁ Ὀ-Φάρελ ἦτο ἐκ τῶν ἐκφραστικῶν ἐκείνων φυσιογνωμιῶν, αἵτινες ὁμολογοῦσι τὸ πᾶν, καὶ πρὸς ἃς ἀδυνατεῖ τις νὰ δυσπιστήσῃ. Ἐὰν ἡ Ἰωάννα Σωβὰλ ἔφθασεν εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, χωρὶς νὰ μάθῃ ὅτι ἦτο ὡραία, ἡ ἀγνοιά της αὕτη νὰ ἐξηφανίζετο, πρὸ τοῦ βλέμματος τοῦ νέου, ἐμφαίνοντος ἄτονον θαυμασμόν. Ἐν αὐτῷ ἀνεγινώσκετο ὁ σεβασμὸς τοῦ εὐγενοῦς ἀνδρὸς πρὸς τὴν γυναῖκα. πρὸς τὴν παγκόσμιον βασίλισσαν, ἀλλ' αἱ ἐξερχόμεναι λάμψεις, προσέκλινον πρὸ τοῦ θρόνου, ὡς ὁ χάλυψ χαιρετῶντος ξίφους.

Ἡ Ἰωάννα Σωβάλ, ἐδέχθη τὴν φιλοφροσύνην, ἀφόβως, ἀλλ' ἀπέκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸ βάθος τῆς ἁμάξης καὶ, ἐπειδὴ ὤφειλε νὰ εἴπῃ τι, προσέθηκε.

— Καὶ ὁ Γοδεφρουᾶ εἶναι καλλίτερα ; Διότι ἄλλως δὲν θὰ εἴχατε τόσον εὔθυμον ὕφος, ἐὰν αἱ εἰδήσεις του δὲν ἦσαν εὐχάριστοι.

— Εἶναι καλλίτερα, πολὺ καλλίτερα. Μόνη ἡ ἀτημέλητος ἐνδυμασία του ἠμπόδισεν αὐτὸν νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον ὑμῶν.

(ἀκολουθεῖ)